

Urenlang zat hij op de bank doelloos voor zich uit te staren. Een enkele maal pakte hij het kaartje op, maar legde het, alsof hij zich er aan brandde, alsof er stroom op stond snel ongelezen weer terug. Zijn handen leken een eigen leven te leiden; wrongen zich rusteloos in elkaar, of grepen in vertwijfeling naar zijn mond.

Keer op keer stond hij op om naar buiten te gluren maar de man met de hoed liet zich niet meer zien. In de avond zocht hij in zijn studeerkamer wanhopig naar een nooit gebruikt kaartspel. Eenmaal gevonden, tuimelde de joker op het bureaublad en stak treiterend almaar zijn bloedrode tong naar hem uit. Huiverend van afschuw schoof hij de demonische kaart snel terug in het spel en wierp het doosje vanuit het schuifraam zo ver mogelijk de tuin in.

Gekrijs was het antwoord. Gekrijs als... Ja, als wat?

Met een heftige dreun schoof hij het raam dicht, deed de pen er op en sloot het gordijn om dat onnoembaar gruwelijke buiten te sluiten. In bed kon hij ondanks dat hij zich hondsmoe voelde onmogelijk in slaap komen en spoelde wanhopig maar weer een paar Diazepam tabletten naar binnen.

Werd hij werkelijk bespioneerd? Was het verbeelding? Was hij langzaam bezig paranoia te worden? Waren die raadselachtige belevingen op die zolderetage in nachtelijk Leeuwarden waan of werkelijkheid geweest? Welke gruwelijke macht hield hem in Jezusnaam zó in zijn greep? Wát maakte hem zo zwak? Zo onzeker?

Was Guy er maar, dan lag hij hier niet zo verlaten in dat grote bed. Dan had hij iemand om tegen aan te kruipen, om beschutting bij te zoeken. Iemand om mee te praten...

Hij voelde een ontstellende drang om hem te bellen. Zat met de hoorn in zijn hand eindeloos te piekeren of dat wel kon, zo midden in de nacht. Had het nummer al driemaal

bijna ingetoetst maar durfde het niet, stopte steeds voor het laatste cijfer.

Tien voor vier in de nacht was niet de goede tijd om dat hardwerkende jong te storen, die knul had zijn nachtrust immers hard nodig...

Het gekraak van het slaapkamerraam, door de druk van de westenwind... Het gepiep van een roestige haak, heen en weer schommelend in die zelfde wind...

De nachtelijke geluiden die het oude huis veroorzaakten benauwdten hem, maakten hem nerveus. Dat gebrom, was dat bij de buren of op zolder? Soms gewoon de pomp van de cv? Dat getik een afkoelende cv leiding? Dat gejang een krolse kater?

Hij stond op, schonk in de keuken gedachteloos een cognacglas vol tot aan de rand en staarde met het glas in zijn hand angstig naar de donkere, almaar vaag bewegende schaduwen achter in de tuin.

Vrijdag 15 februari 1985

Toen mevrouw Vesterhout om half negen binnenstapte, trof ze hem onrustig snurkend aan achter zijn bureau in de achterkamer, met zijn hoofd schokkerig bungelend over de rugleuning. Het omgevallen cognacglas, dat een kleverige plek op het vloerblad had achtergelaten, pakte ze samen met de bijna lege fles routineus op.

‘Het is weer eens zo ver,’ mompelde ze tegen niemand in het bijzonder en pakte in de keuken een vatendoekje om de boel te redden.